Dziennik Urzędowy

POWIATU WŁOSZCZOWSKIEGO

Nr. 12. Włoszczowa, dnia 6. września 1917.

TREŚĆ: 1. Rozporządzenie dotyczące zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły. 2. Tajny handel zbożem. 3. Zarządzenia wykonawcze do rozporządzenia o handlu prosem, hreczką, ziarnem strączkowem oraz innemi nasionami. Reguły handlowe dla P. C. R. 4. Rozporządzenie dotyczące zajęcia ziemniaków. 5. Zarządzenia wykonawcze w sprawie obrotu ziemniakami. 6. Obrót towarami żelaznemi. 7. Zajęcie i obowiązek oddania starego żelaza. 8. Dopuszczenie języka polskiego w obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Jeneralnem Gubernatorstwem Warszawskiem. 9. Zmiana dotychczasowej polskiej nazwy c. i k. straży skarbowej. 10. Ostrzeżenie dla trafikantów. 11 Przeniesienie Urzędu paszportowego napowrót do Rozwadowa. 12. Ogłoszenie w sprawie ruchu drogowego wozów ciężarowych w nocy. 13. Wyrok sądu doraźnego.

1.

Rozporządzenie z dnia 4-go lipca 1917 r., dotyczące zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły.

Na podstawie upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości. udzielonego z mocy Najwyższego Dowództwa, zarządza się dla obszarów Polski, pozostających w austryacko-węgierskiej administracyi wojskowej, co następuje:

§ 1.

Niezbędne artykuły.

Niezbędnymi artykułami są w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wszystkie rzeczy, służące ludziom do zaspokojenia koniecznych potrzeb życiowych, lub zwierzętom jako pożywienie, jak również przedmioty, służące do wytwarzania takich rzeczy wraz z potrzebnemi dla celów publicznych surowcami, fabrykatami i półfabrykatami.

§ 2.

Obowiązek zgłaszania.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe może rozporządzić, aby każdy, kto ma w zapasie pewne niezbędne artykuły—zgłosił ten zapas, podając ilość, rodzaj i miejsce przechowania. Jeżeli niezbędne artykuły należą do osoby trzeciej, należy w zgłoszeniu podać osobę, uprawnioną do rozporządzenia nimi.

Obowiązek zgłaszania może być także ograniczony na pewne kategorye osób—jak wytwórcy, kupcy, domy składowe i przedsiębiorstwa komunikacyjne.

Rozporządzenie Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego oznaczy, w jakich terminach i w jakich urzędach należy, zgłoszenia dokonać. Do oznaczenia tego może być także upoważniona Komenda powiatowa.

§ 3.

Obowiązek udzielania wyjaśnień.

Każdy musi na żądanie Komendy powiatowej—chociaż nie isnieje obowiązek zgłaszania—udzielić organom c. i k. Zarządu Wojskowego wyjaśnień w myśl § 2., co do zapasów niezbędnych artykułów, znajdujących się w jego przechowaniu.

§ 4.

Urzędowe dochodzenia.

Komenda powiatowa może każdego czasu kazać stwierdzić przez oględziny lub przeszukanie domowe (rewizyę domową), czy uczyniono zadość obowiązkowi zgłoszenia (§ 2.) lub obowiązkowi udzielenia wyjaśnień (§ 3.).

Jeżeli zaniechano zgłoszenia lub nieudzielono wyjaśnienia, lub też uczyniono to niezgodnie z prawdą—ponosi koszta dochodzenia strona, która była obowiązana do zgłoszenia lub udzielenia wyjaśnienia, a to niezależnie od dochodzenia karnego.

§ 5.

Wywłaszczenie.

Dla zapewnienia zaopatrzenia ludności w niezbędne artykuły może Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe zarządzić wywłaszczenie zapasów takich artykułów i zajęcie ich aż do ukończenia postępowania wywłasz-

czającego. Zajęcie może zarządzić także Komenda powiatowa.

Z pod wywłaszczenia są wyjęte płody rolne, wyjęte z pod zajęcia według § 5. rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 11-go czerwca 1916 r., Nr. 61 Dz. rozp., oraz i inne niezbędne artykuły, których uprawniony do rozporządzenia nimi, potrzebuje dla własnego utrzymania i utrzymania swoich domowników, lub dla dalszego prowadzenia swego przedsiębiorstwa rolnego lub przemysłowego.

§ 6.

Wynagrodzenie.

Jeżeli co do wynagrodzenia za wywłaszczone zapasy nie doszło do skutku porozumienie z wywłaszczonym, oznaczy wysokość wynagrodzenia Komenda powiatowa po wysłuchaniu dwóch rzeczoznawców i jednego zastępcy gminy, w której zapasy są złożone; gdy jednak chodzi o przedmioty, podlegające szybko zepsuciu, po wysłuchaniu jednego rzeczoznawcy. Komenda powiatowa może przy oznaczeniu wynagrodzenia przywołać także innych interesantów lub zastępców interesowanych urzędów.

Wywłaszczony musi, po oznajmieniu mu wysokości wynagrodzenia, oddać na żądanie Komendy powiatowej zapasy organom przez nią wskazanym, za wypłatą wynagrodzenia lub za złożeniem go do depozytu sądowego.

Jeżeli wynagrodzenie wynosi przynajmniej tysiąc koron, lub jeżeli zostało oznaczone poniżej kwoty szacunkowej, proponowanej przez rzeczoznawców, może wywłaszczony zażądać w ciągu czternastu dni po oznajmieniu mu wysokości wynagrodzenia, decyzyi sądowej co do swego roszczenia o wynagrodzenie.

Sąd rozstrzyga w postępowaniu incydentalnem.

§ 7.

Ograniczenia zużycia, przeróbki, obrotu i sprzedaży.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe może w drodze rozporządzenia:

1. zakazać zużycia niezbędnych artykułów dla pewnych celów, lub też ograniczyć konsumcyę do pewnych ilości na osobę, gospodarstwo domowe i dzień;

2. zakazać przeróbki niezbędnych artykułów, lub też ją ograniczyć dla pewnych celów lub gałęzi przemysłu;

3. obrót niezbędnymi artykułami między poszczególnymi powiatami, lub też sprzedaż niezbędnych artykułów uzależnić od pozwolenia władzy lub poddać innym ograniczeniom;

4. oznaczyć maksymalne ceny sprzedaży niezbędnych artykułów.

§ 8.

Opublikowanie (Ogłoszenie).

Niezależnie od ogłoszenia z mocą obowiązującą rozporządzeń, zarządzeń i nakazów Jenerał-Gubernatora wojskowego (rozporządzenie z dnia 1-go stycznia 1917 r., Nr. 1 Dz. rozp.), będą przepisy, wydane na mocy tego rozporządzenia, podane do publicznej wiadomości w dziennikach urzędowych tych powiatów, w których mają obowiązywać, tudzież przez ogłoszenie w dziennikach, przybicie w miejscu publicznem i w inny sposób zwyczajem miejscowym przyjęty.

§ 9.

Postanowienia karne.

1. Kto zaniedba zgłoszenia lub nie udzieli wyjaśnienia, przepisanego według § 2. lub § 3., lub podaje przytem nieprawdziwe dane i kto przytem współdziała.

2. kto zapasy niezbędnych artykułów lub części takich zapasów, których zajęcie lub wywłaszczenie zarządzono w myśl § 5., zataja, usuwa bezprawnie z miejsca, gdzie są złożone, lub wzbrania się uczynić zadość obowiązkowi oddania wywłaszczonych zapasów,

3. kto przekracza który z przepisów, wydanych na podstawie § 7., będzie karany przez Komendę powiatową—o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny—grzywną do dziesięciu tysięcy koron, lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary można orzec przepadek zapasów, które są przedmiotem orzeczenia karnego.

Utratę zatajonych zapasów (§ 4.) orzeka się także, jeżeli nie można wdrożyć dochodzenia karnego.

§ 10.

Zniesienie dawnych przepisów, wejście w życie.

Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z dnia 4-go października 1916 r., Nr. 71 Dz. rozp. i rozporządzenie z dnia 10-go lutego 1917 r., Nr. 22 Dz. rozp.—tracą moc obowiązującą.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. i k. Jenerał-Gubernator wojskowy:

SZEPTYCKI, w. r.,

jenerał-major.

2.

Tajny handel zbożem.

Ponieważ spostrzeżono, że tajny handel zbożem prowadzi się na wielką skalę, przeto przypomina się ludności, że zboże i przetwory młynarskie wszelkiego rodzaju są zajęte; temsamem zakazany jest surowo handel zbożem i przetworami młynarskimi uzyskanymi ze zboża.

Do zakupna zboża i przetworów młynarskich uprawnioną jest jedynie tylko Polska Centrala Zbożowa.

Kto bez pozwolenia Polskiej Centrali Zbożowej kupuje lub sprzedaje zboże i przetwory młynarskie, popełnia wedle § 2. ustęp 2. rozporządzenia z 21. lutego 1917 № 29 zbrodnię i będzie karany przez Sąd wojskowy Komendy powiatowej więzieniem do 2 lat. Obok aresztu nałożyć można jeszcze grzywnę do 20.000 koron.

3.

Zarządzenia wykonawcze do rozporządzenia o handlu prosem, hreczką, ziarnem strączkowem oraz innemi nasionami. Reguły handlowe dla P. C. R.

I. Prawo zakupywania przez P. C. Z.

Kupno i sprzedaż ziemiopłodów wymienionych w § 1. pomienionego rozporządzenia powierza się

P. Centrali Rolniczej w Lublinie. Wszelkie legitymacye dla zakupna powyższych płodów, wystawione przez inne władze, tracą tem samem swą ważność. Natomiast jest P. C. R. obowiązana objąć umowy z producentami przez G. G. W. już zawarte w sprawie dostawy nasion warzyw.

2. Zastępcy P. C. Z.

P.C.R. jest uprawnioną do ustanawiania swoich zastępców do zakupywania i sprzedaży wyżej wymienionych płodów. Każdy zastępca otrzymuje legitymacyę, wystawioną przez P. C. R. a zaopatrzoną w podpis komisarza rządowego. Legitymacyę tę ma przed rozpoczęciem swej czynności handlowej przedłożyć do zawizowania tej Komendzie powiatowej, w której obrębie ma jako zastępca działać.

3. Legitymacye transportowe.

Każdy zastępca P. C. R. otrzymuje od niej legitymacye transportowe w formie książki z kartkami do kalkowania bieżąco numerowanemi. W książkę tę wpisuje każdą zawartą umowę kupna względnie sprzedaży. Kopia umowy pozostaje w książce, oryginał służy jako legitymacya dla transportu kołowego, aż do miejsca odbioru (Magazyn odbiorczy, stacya załadowcza,) a to, bez względu na to, czy miejsce to leży w tym samym, czy w innym powiecie. Legitymacye, wydane stronom, mają być przez nie po oddaniu względnie odbiorze towaru, zastępcy P. C. R. zwrócone.

4. Transport koleją i statkiem w obrębie J. G. W.

Transport kolejowy produktów przesyłanych przez P. C. R. może się odbywać tylko na podstawie numerowanych listów przewozowych, zaopatrzonych pieczątką i podpisem dyrektora. Transporta, przeznaczone dla zarządu wojskowego, nadawane będą na podstawie wojskowych listów przewozowych, wystawionych przez J. G. W. Transport statkiem (galerami) odbywa się na podstawie legitymacyi transportowej, wydanej przez dyrekcyę P. C. R., opatrzonej pieczątką i podpisem dyrektora.

5. Ceny zakupu.

Jako ceny zakupu, które mają być płacone producentom przez P. C. R., ustanawia się:

Proso	**80 ośmdziesiąt**	**K.**
Hreczka	**70 siedmdziesiąt**	**K.**
Wyka	**70 siedmdziesiąt**	**K.**
Bobik	**80 ośmdziesiąt**	**K.**
Łubin	**50 pięćdziesiąt**	**K.**

Powyższe ceny rozumieją się za 100 kg. czystego, suchego, zdatnego na nasienie towaru loco najbliższe miejsce odbioru t. j. magazyn P. C. R. lub stacya załadowcza.

Jeżeli towar nie jest jakościowo pełnowartościowym, to cena może uledz redukcyi procentowej, według utartych zwyczajów handlowych.

Ustanowienie cen wszelkich innych płodów i nasion, których kupno i sprzedaż powierzono P. C. R, a których cen nie wymieniono powyżej, pozostawia się narazie swobodnemu porozumieniu pomiędzy producentami a P. C. R.

6. Ceny sprzedaży.

Ceny maksymalne, po których płody i nasiona wolno P. C. R. sprzedawać wynoszą:

a) Tych płodów, których ceny zakupu w punkcie 5 ustanowiono, oblicza się cenę sprzedaży przez dodanie do ceny odbiorczej danego płodu loco miejsce odbioru kwoty 16 Koron.

Cena sprzedaży rozumie się bez worka franco wagon stacya załadowania.

W różnicy ceny sprzedaży i ceny zakupu ma się znaleźć dla P. C. R. pokrycie kosztów zarządu, manipulacyi, magazynowania, przewozu, ubezpieczenia i oprocentowanie kapitału oraz zysku kupieckiego. Powyższe wyznaczenie różnicy ceny sprzedaży i kupna, ważnem jest na razie na przeciąg dwóch miesięcy. Po upływie tego czasu zostanie ponownie uregulowanem, na podstawie bilansu surowego, za ten okres sporządzić się mającego.

b) Regulatorem ceny sprzedaży tych płodów i nasion, dla których w punkcie 5 cen zakupu nie ustanowiono, jest chwilowa konjunktura handlowa. P. C. R. ma ceny sprzedaży tych płodów w ten sposób ustanawiać, aby zysk brutto przeciętnie 15 % nie przekraczał.

7. Pokrycie zapotrzebowania nasion.

Rolnicy, którzy zamierzają swe potrzeby nasion, będących w obrocie handlowym P. C. R. pokryć przez zakupno, mają swe zapotrzebowanie zgłosić P. C. R. najdalej do końca stycznia 1918.

8. Plan podziału.

Podział zapasów zbóż strączkowych, prosa, hreczki oraz innych nasion, zakupić się mających przez P. C. R., na odpowiednie ilości dla pokrycia zapotrzebowania nasion dla gospodarstw wojskowych, dla gospodarstw prywatnych w kraju, dla celów aprowizacyi ludności, oraz decyzya co do zużytkowania nadmiaru, pozostającego po pokryciu wyżej wymienionych potrzeb, ma nastąpić na podstawie planu, który ma wypracować K. R. G. a który podlega zatwierdzeniu przez G. G. W.

9. Fundusz rezerwowy.

P. C. R. tworzy fundusz rezerwowy, po myśli art. VII. rozporządzenia o K. R. G., przeznaczając 4 % kwoty wynoszącej wartość sprzedanego towaru.

Czystym zyskiem P. C. R. dysponuje K. R. G. na cele rolniczo-kulturalne kraju.

4.

Rozporządzenie dotyczące zajęcia ziemniaków.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 22. czerwca 1917. Nr. 57 Dz. rozp. wzgl. rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 r. Nr. Dz. 61. rozp., dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, oraz w przeprowadzeniu rozporządzenia z dnia 23. czerwca 1917 r. Nr. 58 Dz. rozp., dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej, zarządza się co następuje:

§ 1. Zajęcie.

Ziemniaki pochodzące ze zbioru roku 1917 zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego.

§ 2. Skutki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest, że przeróbka, zużytkowanie na żywność i karmę, jakoteż sprzedaż, względnie kupno zajętych ziemniaków jest zabronionem, o ile w tym rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa, zawarte wbrew zakazowi, są nieważne, również jak i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§ 11 i 12 rozp. z dnia 11.|6. 1916 Nr. 61. Dz. rozp.)

§ 3. Wyjątki.

Zajęciu nie podlegają ziemniaki, potrzebne producentowi:

a) jako nasienie w jego własnem gospodarstwie,

b) do wyżywienia własnego, oraz dla domowników, oficyalistów i czeladzi,

c) na wykarmienie inwentarza żywego, należącego do producenta, jego domowników, oficyalistów i zeladzi, a to w granicach norm maksymalnych, przepisanych osobnemi zarządzeniami.

§ 4. Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel ziemniaków, zajętych na mocy § 1, obowiązany jest, na wezwanie Komendy powiatowej lub organów do tego ustanowionych, zgłosić zapasy tychże, z podaniem ilości i miejsca przechowania.

§ 5. Ustalenie ilości ziemniaków, mającej się pozostawić producentowi, jakoteż podlegającej obowiązkowi oddania.

Producent obowiązany jest do oddania wszelkich zajętych zapasów ziemniaków z zachowaniem przepisanych terminów.

Zapasy te w obrębie c. i k. Jen. Gub. Wojsk., z wyjątkiem powiatów: Chełmskiego, Hrubieszowskiego i Tomaszowskiego, odbierze w myśl art. VII. rozp. z dnia 23. czerwca 1917. r. Dz. rozp. Nr. 58 dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej, Polska Centrala Zbożowa.

Do ustalenia ilości ziemniaków, która ma być pozostawioną producentowi w myśl § 3., oraz ilości, która ma być oddaną, powołaną jest komisya powiatowa wzgl. gminna.

Komisya ta wpisuje ustalone ilości, oraz przepisane terminy odstawy, do paszportu zbożowego (art. VIII i IX. rozp. z dnia 23. czerwca 1917 Dz rozp. Nr. 58). Sposób odbioru zapasów zajętych w powiatach Chełmskim, Hrubieszowskim i Tomaszowskim ustalony zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 6. Ceny odbioru.

Za ziemniaki, oddane przez producenta, płacić się będzie następujące ceny:

do 1. września 1917 za wczesne ziemniaki stołowe	38 K.
od 1 września do 15. października 1917 .	16 K.
od 15 października 1917 do 1. marca 1918 .	12 K.
od 1. marca 1918	16 K.

Ceny powyższe rozumieją się za 100 kg netto, loco stacya załadowcza lub magazyn odbiorczy i odnoszą się do towaru zdrowego, wolnego od ziemi.

Strącenia z powyższych cen, do jakich odbiorca jest uprawniony z tytułu zanieczyszczenia ziemią

lub nieodpowiedniej jakości, ustalone zostaną osobnemi zarządzeniami. Jeśli oddalenie miejsca odbioru od miejsca produkcyi wynosi więcej niż 7 km, w takim razie należy się producentowi prócz powyższej ceny wynagrodzenie za dowóz, którego wysokość oznaczona zostanie osobnemi zarządzeniami. Przy odstawie wczesnych ziemniaków stołowych w miesiącu sierpniu po cenie 33 K. za 100 kg nie należy się producentowi żadne wynagrodzenie za dowóz. Za reprodukcyę oryginalnych odmian hodowlanych, przeznaczonych na nasienie i opatrzonych atestem Tow. rolniczego, należy się dodatek od 3 do 6 K. za 100 kg, zależnie od umowy.

§ 7. Środki przymusowe.

Jeśli właściciel ziemniaków, zajętych na mocy § 1. nie odda tychże w ilości i w terminach przepisanych mu przez komisyę w paszporcie zbożowym, wówczas może Komenda zarządzić odbiór tychże w drodze przymusowej. W takim razie mogą być ceny odbioru, unormowane w § 6, obniżone aż do połowy.

§ 8. Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia lub przepisów, wydanych na jego podstawie, ulegają przewidzianym w § 20. rozp. z dnia 11. czerwca 1916 roku Nr. 61 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, karom pieniężnym albo aresztu. Do prowadzenia śledztwa i karania czynów karygodnych, przewidzianych w tym rozp., właściwym jest w myśl § 4 rozp. z dnia 21. lutego 1917 Nr. 29 Dz. rozp. sąd Komendy powiatowej w sądowem postępowaniu polowem.

§ 9. Termin wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5.

Zarządzenia wykonawcze w sprawie obrotu ziemniakami.

W wykonaniu rozporządzenia dotyczącego zajęcia ziemniaków zarządza się co następuje:

§ 1. Normy żywnościowe.

Jako najwyższą normę zużycia na żywność wyznacza się:

a) Dla producentów, ich domowników i służby oraz dla wszelkich robotników ciężko pracujących 1 kg. ziemniaków na głowę i dzień.

b) Dla innych uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów) 400 gr. na głowę i dzień.

§ 2. Normy paszy.

Jako najwyższą normę żywienia dla inwentarzy, wyznacza się na przeciąg roku po 10 cent. metr. na konia w wieku powyżej 2 lat, sztukę bydła rogatego powyżej 6 miesięcy i świnię powyżej 3 miesięcy. Zapotrzebowanie sztuk młodszych musi być pokryte z ilości pozostawionych na podstawie powyższych norm dla starszych sztuk.

§ 3. Ziemniaki na nasienie.

Jako nasienie wolno zużyć najwyżej 12 cent. metr. ziemniaków na morgę. Ziemniaki pozostawione

wzgl. nabyte jako nasienie, a nie zużyte na ten cel, podlegają zajęciu i winny być jako nadwyżka sprzedane P. C. Z.

Zaopatrzenie w nasienie rolników nie posiadających tegoż, oraz ewentualna, zamiana odbywa się w sposób przewidziany w § 3. zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. 78600.)

§ 4. Wyznaczenie ilości ziemniaków przeznaczonych do oddania. Terminy oddania.

Wyznaczenie ilości ziemniaków, które producent ma prawo zatrzymać na pokrycie własnych potrzeb, oraz tych ilości, które winien oddać P. C. Z., jest zadaniem komisyi powiatowych wzgl. gminnych, przyczem znajdują zastosowanie postanowienia, wydane dla tych komisyi w zarządzeniach wykonawczych, dotyczących obrotu zbożem (W. S. Nr. 78600). Z ilości wyznaczonej do oddania winni producenci oddać:

do 15. października 1917 conajmniej 1/5 część (20 %)
do 15. grudnia 1917 conajmniej dalsze 2/5 części (40 %)
do 15. kwietnia 1918 conajmniej dalszą 1/5 część (20 %)
do 1. czerwca 1918 ostatnią 1/5 część (20 %) oraz resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania. Podczas mrozów wolno producentowi odstawić ziemniaki tylko na wyraźne żądanie odbiorcy.

§ 5. Odbiór ziemniaków. Odstawa. Dowóz.

Do odbioru ziemniaków uprawnieni są w obrębie J. G. W., z wyjątkiem powiatów: Chełmskiego, Hrubieszowskiego i Tomaszowskiego, co do których wydane zostaną osobne zarządzenia, wyłącznie zastępcy P. C. Z. opatrzeni w odpowiednie legitymacye, którzy potwierdzają dostawcy odbiór w paszporcie zbożowym i wciągają dostawę do swych wykazów.

Producent winien w zasadzie dokonać odstawy do miejsca odbioru własnemi furmankami. Jeśli miejsce odbioru leży dalej niż na 7 km. od miejsca produkcyi, w takim razie należy mu się za każdy dalszy km. wynagrodzenie w wysokości 30 h. od 100 kg. Przy dostawie wczesnych stołowych ziemniaków w miesiącu sierpniu, po cenie 38 K. za 100 kg., nie należy się dostawcy żadne wynagrodzenie za odstawę, gdyż cenę tę należy rozumieć loko stacya kolei bez względu na odległość od miejsca produkcyi.

Wszelkie postanowienia, odnoszące się do odstawy zboża, zawarte w § 7. zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem, znajdują odpowiednie zastosowanie także do odstawy ziemniaków:

§ 6. Potrącenie z ceny.

Dla wyrównania różnicy we wadze, wynikłej z zanieczyszczenia ziemią, liczonych będzie przy odstawie 103 kg. ziemniaków normalnie ziemią zanieczyszczonych za 100 kg. Jeśliby zanieczyszczenie ziemią wynosiło więcej niż 3 %, w takim razie przysługuje odbiorcy prawo do odpowiednio większych potrąceń, a to na podstawie ugody z dostawcą, gdyby zaś ta nie doszła do skutku, na podstawie prośby przeprowadzonej na miejscu przy odbiorze.

Za ziemniaki, które wskutek uszkodzenia, nadgnicia, nadmarznięcia itp. nie posiadają pełnej wartości użytkowej, należy się tylko cena odpowiadająca rzeczywistej wartości użytkowej takich ziemniaków.

§ 7. Legitymacye transportowe.

Przy przewozie ziemniaków obowiązują legitymacye transportowe, przewidziane dla przewozu zboża w § 8 i 9 zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. Nr. 78600).

§ 8. Rozdział ziemniaków.

Rozdział ziemniaków nabytych przez P. C. Z. odbywać się będzie na podstawie planu rozdzielczego, ułożonego przez Wydział Wyk. K. R. G. a zatwierdzonego przez c. i k. J. G. W.

§ 9. Zaopatrzenie ludności nierolniczej.

Zaopatrzenie ludności nierolniczej odbywać się może:

a) przez bezpośrednią sprzedaż ziemniaków ze składów P. C. Z.

b) przez dostarczenie tychże komitetom aprowizacyjnym

c) przez udzielenie komitetom aprowizacyjnym i spółkom żywnościowym upoważnienia do kupna ziemniaków, w wyznaczonych do tego celu rejonach zakupu,

d) przez udzielenie ludności, uprawnionej do zaopatrzenia, pozwolenia na odbiór ziemniaków, zapłaconych w filii P. C. Z. wprost od producenta.

Dla zaopatrzenia ludności miejskiej we wczesne ziemniaki stołowe, wolno producentowi aż do końca miesiąca sierpnia dowozić je na targi miejskie i sprzedawać je wprost konsumentom, z wykluczeniem pośredników. Ilość ziemniaków w ten sposób sprzedanych nie może przenosić 10 % ogólnej ilości ziemniaków wyprodukowanych przez danego producenta.

§ 10. Przeróbka ziemniaków w celach przemysłowych.

Przeróbka ziemniaków w celach przemysłowych dozwoloną jest tylko za pisemnem zezwoleniem, udzielonem danemu przedsiębiorstwu przez c. i k. J. G. W.

Podania o udzielenie takiego zezwolenia należy wnosić tylko w rązie wezwania przedsiębiorstw osobnemi ogłoszeniami.

Na pokrycie zapotrzebowania ziemniaków dla przeróbki w celach przemysłowych może P.C.Z.:

a) pozostawić producentowi, będącemu równocześnie właścicielem przedsiębiorstwa przerabiającego ziemniaki, ziemniaki przeznaczone do oddania,

b) zezwolić na odbiór tychże wprost u producentów, za pobraniem należnej zapłaty,

c) dostarczyć tychże ze swych zapasów.

§ 11. Ceny sprzedażne ziemniaków.

Ceny, po których P. C. Z. winna sprzedawać ziemniaki, ustalone zostaną osobnem zarządzeniem.

§ 12. Środki kontrolne, przymusowe i karne.

Postanowienia i pouczenia zawarte w § 17, 18 i 19 zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. 78600) znajdują odpowiednie zastosowanie także dla zarządzeń w sprawie obrotu ziemniakami.

6.

Rozporządzenie z dnia 4-go lipca 1917.,

dotyczące obrotu towarami żelaznymi.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 4. lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp., dotyczącego zaopatrzenia ludności w niezbędne artykuły, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Znaczenie regulacyi obrotu.

Każdą zmianę właściwości (przeróbkę) i wszelką sprzedaż materyałów żelaznych, wymienionych w § 3., uzależnia się od pozwolenia Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 2.

Cel uregulowania obrotu i urząd wykonawczy.

Uregulowanie obrotu ma na celu zużytkowanie zapasów żelaza, które się znajdują na austro-węg. obszarze administracyjnym w Polsce i tu będą wyprodukowane, w pierwszym rzędzie dla celów wojskowych, tudzież innych celów publicznych, następnie na pokrycie pilnego zapotrzebowania ludności, w szczególności w gospodarstwie rolnem, aprowizacyi i t.p.

Regulacyę obrotu przeprowadzi, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia, Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala suroców) w porozumieniu z Wojskowym Urzędem górniczym w Dąbrowie.

§ 3.

Materyały żelazne, których obrót się reguluje.

Niniejszem rozporządzeniem reguluje się obrót wszystkich rodzajów żelaza, tudzież towarów z żelaza, które przeznaczone są na sprzedaż lub do dalszej przeróbki, albo które ze względu na swoją właściwość i ilość do tego się nadają, a w szczególności:

1. żelazo surowe wszelkiego rodzaju,
2. pół-fabrykaty (kloce, krąglaki, rygle i t. d.),
3. żelazo walcowane wszelkiego rodzaju, blachy grube i cienkie, progi, rury drut walcowany i ciągnięty,
4. towary z żelaza lanego, kutego albo stali,
5. stal specyalna i narzędziowa,
6. stopy żelaza, jak mangan żelaza, ferrosilicium, żelazo zwierciadłowe i t. d.
7. stare żelazo, niezależnie od zajęcia zarządzonego rozporządzeniem z dnia 4-go lipca 1917. r., Nr. 63. Dr. rozp.

Rozporządzeniu temu nie podlegają takie towary z żelaza, które jako narzędzia przemysłowe lub gospodarcze trwale są wbudowane, lub jako takie są w użyciu, albo które z powodu swej właściwości i ilości nie nadają się do dalszej przeróbki lub przemysłowej sprzedaży.

§ 4.

Osoby i przemysły, których niniejsze rozporządzenie dotyczy.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia dotyczą wszystkich osób i przedsiębiorstw, które posiadają lub przechowują żelazo i towary żelazne, w rodzaju wymienionych w § 3., a w szczególności:

1. fabrykantów żelaza (huty, stalownie i walcownie),
2. przerabiających żelazo (fabryki, odlewarnie, fabryki drutu, fabryki łańcuchów, przedsiębiorstwa prze-

rabiające żelazo, jak kowale, ślusarze, blacharze i t. d.),

3. handlarzy żelazem,

4. posiadaczy i przechowawców starego żelaza.

Postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają posiadacze i przechowawcy żelaza i towarów żelaznych nawet wówczas, gdy swego dawnego przemysłu, jako wytwórcy, przetwórcy lub handlarze, obecnie nie wykonywują.

Postanowieniom tego rozporządzenia podlegają również publiczne urzędy, które ze względu na prowadzone lub zarządzane przez nie przedsiębiorstwo przemysłowe, uważać należy za posiadaczy lub przechowawców żelaza.

Własne zapotrzebowanie wojskowej kolei północnej i wojskowego urzędu górnicznego w Dąbrowie, unormuje się osobnymi przepisami.

§ 5.

Zgłoszenie zapasów.

Do dnia 1-go września 1917 r. mają wszyscy, których niniejsze rozporządzenie dotyczy (§ 4.), zgłosić eneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu (Centrali surowców) swoje zapasy, według stanu z dnia 15-go sierpnia 1917 r., przy użyciu przepisanego formularza wzór A*), a to za pośrednictwem właściwej Komendy powiatowej; przedsiębiorstwa natomiast, podlegające wojskowemu urzędowi górniczemu w Dąbrowie, za pośrednictwem tego urzędu górniczego.

W przyszłości należy nowe wykazy zapasów przedkładać w sposób powyżej przepisany po upływie każdego miesiąca, jednakże tylko w tym wypadku, jeżeli w przeciągu tego czasu zapasy uległy zmianie. Centrala surowców może dla poszczególnych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, podlegających niniejszemu rozporządzeniu, wyznaczyć inne terminy do przedkładania wykazu zapasów.

Posiadacze lub przechowawcy żelaza, których zapas żelaza lub towarów żelaznych nie przewyższa 500 kg. są wolni od obowiązku zgłaszania zapasów.

§ 6.

Uwolnienie żelaza z pod ograniczeń obrotu dla celów przeróbki lub sprzedaży.

Osoby, podlegające niniejszemu rozporządzeniu (§ 4.), któreby miały zamiar, znajdujące się w ich posiadaniu lub przechowaniu zapasy żelaza lub towary z żelaza przerobić lub sprzedać, winne prosić Jeneralne Gubernatostwo wojskowe (Centralę surowców) przy użyciu formularza według załączonego wzoru B, o zwolnienie odnośnych materyałów z pod ograniczeń obrotu, oraz podać zamówienie, dotyczące przeróbki (sprzedaży). Centrala surowców rostrzyga według zasad określonych w § 2. Tylko na tej podstawie zwolnione towary wolno przerabiać (sprzedawać). Centrala surowców może w wypadkach, w których pozwoliła jednemu przedsiębiorstwu na wykonanie większej ilości zamówień (sprzedaży), przepisać porządek ich wykonania.

Jeżeli wykonanie dozwolonego zamówienia (sprzedaż) połączone jest z przewozem, wówczas Jeneralne

---

*) Formularze, wspomniane w niniejszem rozporządzeniu ,nabywać można w Komendach powiatowych, w wojskowym urzędzie górniczym w Dąbrowie i w wojskowych zarządach górniczych podległych temu urzędowi.

Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) albo Komenda powiatowa miejsca składu wystawi, na podstawie karty zwolnienia dla celów przeróbki lub sprzedaży wymagane według § 2. rozporządzenia z dnia 25-go stycznia 1917 r., Nr. 16 Dz. rozp.—„karty na przewóz".

§ 7.

Przydział surowca, znajdującego się w posiadaniu osób trzecich, zakładom przerabiającym żelazo.

Zakładom przemysłowym i handlowym, podlegającym postanowieniom niniejszego rozporządzenia, które wskutek zamówień lub zamierzonych prac, proszą o zwolnienie z pod ograniczeń surowca, znajdującego się w posiadaniu osób trzecich w celu nabycia go (formularz B), zezwoli Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) na zakupno tylko pod warunkiem, że się uzyska pozwolenie na wykonanie odnośnego zamówienia i że dotyczący surowiec nie jest potrzebnym dla ważniejszych lub pilniejszych celów. Prośbę tę winno poprzedzić porozumienie proszącego z posiadaczem co do ceny i t. p. Jeżeli porozumienie nie dojdzie do skutku, wtedy można postąpić według postanowień §§ 5. 6. rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp.

Tym firmom, które wykażą się zamówieniami w myśl § 2, lub które zamierzają wykonać tego rodzaju roboty, sprzeda Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) na ich prośbę (formularz B) surowiec, a to w miarę własnych zapasów i rozporządzalnych środków. Ustalenie ceny pozostawia się w tym wypadku swobodnemu porozumieniu pomiędzy kupującym a tą c. i k. władzą wojskową, która rozporządza dotyczącym surowcem.

§ 8.

Rozporządzalny kontyngent miesięczny.

Centrala surowców zwolni z pod ograniczeń obrotu dla każdego przedsiębiorstwa, na prośbę wniesioną na formularzu B, pewien miesięczny kontyngent surowca, z którego mniejsze bieżące zamówienia o wadze żelaza do 500 kg. (żelaznych części składowych towaru) wówczas bez poprzedniej prośby i jedynie tylko za dodatkowem wykazaniem wykonania zamówienia będzie można uskutecznić, jeżeli zamówienia te będą odpowiadały przepisom § 2. niniejszego rozporządzenia o użyciu znajdujących się zapasów żelaza.

Przy drugiej prośbie tego rodzaju i wszystkich dalszych, należy wraz z prośbą przedłożyć sumaryczny wykaz zamówień wykonanych z kontyngentu w poprzednim miesiącu.

Na czas między pojawieniem się niniejszego rozporządzenia, a przyznaniem pierwszego kontyngentu miesięcznego, uwalnia się z pod zajęcia dla każdego zakładu handlowego i przemysłowego, dla celów dalszego ich prowadzenia, 15% z tych zapasów żelaza i towarów żelaznych, jakie posiadają na składzie.

§ 9.

Wstrzymanie wydawania rozporządzalnego miesięcznego kontyngentu.

Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia, przyznany mu po myśli § 8. do własnej dyspozycyi miesięczny kontyngent na mniejsze zamówienia zużywa wbrew postanowieniom § 2., wówczas niezależnie od skutków karnych, przewidzianych w § 17., nie otrzyma nadal miesięcznego kontyngentu.

§ 10.

Ułatwienia dla drobnego handlu.

Osobom, trudniącym się drobną sprzedażą żelaza i towarów żelaznych w sposób zarobkowy, pozwoli się na prośbę, którą należy wnieść równocześnie ze zgłoszeniem zapasów (§ 5.), na sprzedaż bez ograniczeń lub też w ramach miesięcznego kontyngentu.

§ 11.

Zgłaszanie dawnych zamówień.

O pozwolenie na dopełnienie umów o dostawę, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, należy prosić równocześnie z pierwszym zgłoszenien zapasów (formularz B).

§ 12.

Użycie materyałów żelaznych, zwolnionych z pod ograniczeń obrotu, stosownie do przeznaczenia.

Materyały żelazne, które pozostawiono do dyspozycyi lub nabyto na podstawie pozwolenia Centrali surowców, mogą być użyte tylko do celów podanych w prośbie o zwolnienie z pod ograniczeń obrotu Dla innych celów, aniżeli podane, można ich użyć jedynie za pozwoleniem Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 13.

Nieważne umowy o dostawę.

Umowy o dostawę, zawarte wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, są nieważne.

§ 14.

Obowiązek przedkładania wykazów i prowadzenia ksiąg.

Każde przedsiębiorstwo handlowe i przemysłowe (§ 4) obowiązane jest udzielać Centrali surowców wyjaśnień, potrzebnych do spełnienia jej zadań, tudzież przedkładać wykazy, których Centrala surowców w tym celu zażąda. Każde z tych przedsiębiorstw obowiązane jest prowadzić należycie księgi składowe i przedłożyć je na żądanie.

Upełnomocnionym przez Centralę surowców funkcyonaryuszom przysługuje nieograniczone prawo wglądu i kontroli nad wszystkiemi odnośnemi przedsiębiorstwami przemysłowemi i handlowemi.

§ 15.

Współdziałanie komisyi przemysłowców i handlarzy żelazem.

Dla przeprowadzenia określonej niniejszem rozporządzeniem regulacyi obrotu, przydzieli się Centrali surowców komisyę, złożoną z przemysłowców i handlarzy żelazem. Zadaniem tej komisyi będzie wspierać Centralę surowców radą we wszystkich kwestyach związanych z zastosowaniem tego rozporządzenia i po-

magać jej przy szczegółowem wykonaniu zadań, oznaczonych w §§ 5—9., o ile wykonanie tych zadań Centrala surowców komisyi przekaże.

Komisyę, złożoną z 6-ciu członków, mianuje Jenerał-Gubernator wojskowy, z których 3-ech członków przedstawia Komitet techniczny przy Jeneralnem Gubernatorstwie wojskowem, 3-ech zaś Centrala surowców.

Organa komisyi, opatrzone w urzędową legitymacyę, spełniają powierzone im agendy, jako urzędnicy honorowi.

§ 16.

Sprowadzanie żelaza z austro-węgierskiej Monarchii.

Wszystkie prośby o pozwolenie na sprowadzenie żelaza z austro-węgierskiej Monarchii, winne urzędy jak i osoby prywatne, z wyjątkiem Komendy c. i k. wojskowej kolei północnej i c. i k. wojskowego urzędu górniczego w Dąbrowie, przedkładać Jeneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu (Centrali surowców) do zbadania i zaopiniowania.

§ 17.

Postanowienia i postępowanie karne.

Przekraczający postanowienia niniejszego rozporządzenia, a w szczególności ten:

1. kto zaniecha zgłoszenia zapasów (§ 5.), albo zgłoszenie fałszywie sporządza,

2. kto zażądane od niego wyjaśnienia lub wykazy fałszywie sporządza (§ 14.),

3. kto żelazo lub towary żelazne bez upoważnienia, wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia przerabia lub sprzedaje karany będzie przez właściwą Komendę powiatową według § 9. rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp., grzywną do dziesięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary można orzec utratę zapasów, które są przedmiotem orzeczenia karnego.

Utratę zatajonych zapasów (§ 5.) orzeka się także, jeżeli nie można wdrożyć dochodzenia karnego.

§ 18.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. i k. Jenerał-Gubernator wojskowy:

SZEPTYCKI w. r.,

jenerał-major.

7.

Rozporządzenie z dnia 4-go lipca 1917 r.,

dotyczące zajęcia i obowiązku oddania starego żelaza.

Na podstawie artykułu 53 umowy międzynarodowej z dnia 18-go października 1907 r., dotyczącej praw

i zwyczajów wojny lądowej, zarządza się co następuje:

§ 1.

Zajęcie.

Przy równoczesnym zakazie wolnego handlu, zużycia względnie przeróbki, ulegają zajęciu wszelkie rodzaje starego żelaza.

§ 2.

Zgłoszenie zapasów.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca starego żelaza od 500 kg, wagi począwszy, jest obowiązany zgłosić te zapasy do dnia 1-go września 1917 wedle stanu z dnia 15-go sierpnia 1917 r. Zgłoszenie zapasów, do którego należy użyć formularza zawartego w równocześnie wydanem rozporządzeniu z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 62 Dz. rozp., dotyczącem obrotu materyałami żelaznymi (wzór A), ma być wniesione za pośrednictwem Komend powiatowych względnie Wojskowego Urzędu górniczego w Dąbrowie do Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 3.

Obowiązek oddania.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca starego żelaza jest obowiązany oddać swoje zapasy starego żelaza po cenach ustanowionych w § 6. bez względu na ilość jaką ma w swem posiadaniu lub przechowaniu, uprawnionym do odbioru (§ 4.), skoro się u niego zgłoszą i wykażą legitymacyą.

§ 4.

Upoważnienie do odbioru.

Prawo do odbioru przysługuje jedynie odbiorcom zaopatrzonym w legitymacyę Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centralę surowców). Są oni obowiązani za odebrane stare żelazo zapłacić wynagrodzenie oznaczone w § 6. w gotówce zaraz przy odbiorze i wręczyć sprzedawcy poświadczenie odbioru na urzędownie przepisanym formularzu, z któregoby można powziąć przedmiot, wagę i cenę.

Odbierający stare żelazo nie są obowiązani przyjmować wszystkich zaofiarowanych im do odbioru gatunków żelaza.

Osoby odbierające stare żelazo, które nie są zaopatrzone w urzędową legitymacyę, należy podać władzom miejscowym lub Komendom powiatowym, które te ostatnie pociągną je do odpowiedzialności po myśli § 8. niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Zwolnienie starego żelaza z pod zajęcia dla celów przeróbki.

Niezależnie od zajęcia wszelkich rodzajów starego żelaza będzie Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe

(Centrala surowców) w wypadkach przewidzianych w §§ 6, 7 i 8 rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 62 Dz. rozp., dotyczącego obrotu materyałami żelaznymi, uwalniać z pod zajęcia stare żelazo dla celów dalszej przeróbki.

§ 6.

Wynagrodzenie.

Za zajęte i odebrane gatunki starego żelaza należy wypłacać następujące wynagrodzenie:

1. Ilość do 10.000 kg. wagi uważa się w każdym razie za materyał niesortowany. Jednolita cena wynagrodzenia wynosi w tym wypadku:

7 K za 100 kg., jeżeli między starem żelazem znajduje sią najwyżej 10% lanego żelaza,

6 K za 100 kg., jeżeli jest 10% do 50% lanego żelaza,

5 K za 100 kg., jeżeli jest więcej jak 50% lanego żelaza.

Za lane żelazo uważać należy gatunki starego żelaza cieńsze niż 5 mm a więc drut, blachę i t. p. *).

Cena rozumie się loco miejsce składu w obrębie c. i k. obszaru administracyjnego w Polsce.

2. Za ilości od 10.000 kg. wagi wzwyż, a mianowicie wtedy, jeżeli posiadacz odstawi stare żelazo do wagonu na stacyi kolejowej już sortowane i w kawałkach o rozmiarach wymaganych dla włożenia do pieca, oznaczy każdorazowo na zapytanie Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) osobne ceny, przyczem ceny oznaczone pod 1. uważane będą za najniższe.

§ 7.

Nadzór i załatwianie sporów.

Obowiązani do oddania i uprawnieni do odbioru mają prawo żądać pośrednictwa miejscowych władz, celem załagodzenia sporów. Kwestye sporne, których w drodze tego pośrednictwa nie można załatwić, rozstrzyga właściwa Komenda powiatowa a ostatecznie Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców), do której to władzy należy również wnosić wszelkie doniesienia i zażalenia na odbierających.

§ 8.

Postanowienia karne i postępowanie.

Przekraczający niniejsze rozporządzenie karany będzie w myśl art. II. rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 19-go sierpnia 1915 r., Nr, 30 Dz. rozp., przez właściwą Komendę powiatową grzywną od 2.000 koron lub karą aresztu do 6-ciu miesięcy; w szczególności podpada karze ten:

1. kto zaniecha zgłoszenia zapasów (§ 2.) lub zgłasza je niezgodnie z prawdą,

2. kto, mając w posiadaniu lub przechowaniu towary żelazne, nie zastosuje się do obowiązku oddania (§ 3.),

---

*) Zbiór przepisów, odnoszących się do jakości starego żelaza tudzież bliższe postanowienia co do żelaza sortowanego i rozmiarach żelaza, wymaganych dla włożenia do pieca, można nabywać w Jeneralnem Gubernatorstwie wojskowem (Centrali surowców).

3. kto wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia stare żelazo przerabia, kupuje lub sprzedaje.

Prócz kary można orzec przepadek towaru. Jeżeli towary już dalej sprzedano, można cenę kupna uznać za przepadłą.

Grzywny i dochód za przedmioty uznane za przepadłe będą użyte według postanowień rozporządzenia Naczelnego Wodza armmii z dnia 19-go sierpnia 1915 r., Nr. 30 Dz. rozp.

§ 9.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. i k. Jenerał-Gubernator wojskowy:

SZEPTYCKI, w. r.,

jenerał-major.

8.

Obwieszczenie c. i k. Naczelnej Komendy armii z dnia 22-go czerwca 1917 r.,

dotyczące dopuszczenia języka polskiego w obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Jeneralnem Gubernatorstwem Warszawskiem.

W obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Jeneralnem Gubernatorstwem Warszawskiem dopuszczony jest odtąd język polski we wszystkich rodzajach przesyłek poczty listowej (listy, kartki pocztowe, druki, gazety i próbki towarowe).

Listy zawierać mogą najwyżej cztery stronice w ósemce lub dwie w czwórce, kartki pocztowe najwyżej 12 wierszy pisma wzdłuż lub 8 wszerz kartki.

Obwieszczenie Naczelnej Komendy armii z dnia 25-go listopada 1916 r., dotyczące dopuszczenia języka polskiego w obrocie pocztowym z Jeneralnem Gubernatorstwem Warszawskiem, traci wskutek tego moc obowiązującą. W obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Niemcami jest jednak język polski także i nadal dozwolony tylko na kartkach pocztowych.

C. i K. Naczelna Komenda armii.

9.

Zmiana dotychczasowej polskiej nazwy c. i k. Straży skarbowej.

Wskutek reskryptu c. i k. Wojskowej Generalnej Gubernii z dnia 20. czerwca 1917 F. A, № 139130|17 zmienia się dotychczasowe oznaczenie w języku polskim „Powiatowa Komenda c. i k. straży skarbowej“ (k. u. k. Bezirksfinanzwachkommando) na „Okręgowa Komenda c. i k. straży skarbowej“.

10.

Ostrzeżenie dla trafikantów.

Coraz częściej zachodzą wypadki że trafikanci nabyty materyał tytoniowy odstępują zaraz pokątnym

handlarzom zamiast sprzedawać go w swoje trafice zgłaszającej się publiczności, dalej, że wyroby tytoniowe bywają sprzedawane w cenie znacznie wyższej niż taryfa wskazuje, wreszcie, że w trafikach bywają sprzedawane przemycone wyroby tytoniowe.

Ponieważ te nadużycia wskazują na to, że trafikanci nie przestrzegają ściśle przepisów objętych regulaminem dla trafikantów, zwraca się niniejszem uwagę tychże trafikantów, że każdy taki wypadek nieprzestrzegania regulaminu karany będzie nietylko dotkliwą karą pieniężną ale nadto natychmiastowem odebraniem upoważnienia do sprzedaży tytoniu i cygar.

Przytem wyjaśnia się, że za czyny pracowników zajętych w trafice odpowiada posiadacz trafiki.

11.

Przeniesienie Urzędu paszportowego napowrót do Rozwadowa.

Z dniem 15-go czerwca 1917., przeniesiono Urząd paszportowy z Sandomierza napowrót do Rozwadowa

12.

OGŁOSZENIE.

w sprawie ruchu drogowego wozów ciężarowych w nocy.

Przypomina się ludności tutejszej rozporządzenie z czerwca i października 1915 r. i zarządza się z naciskiem co następuje:

Ruch ciężarowy na ulicach i drogach w powiecie w czasie od godziny 9. wieczór do godziny 5 rano jest aż do dalszego zarządzenia zakazany.

Przekraczający ten zakaz zostaną ukarani konfiskatą załadowanych towarów, a prócz tego dotkliwymi grzywnami.

13.

Wyrok Sądu doraźnego.

Dnia 13. lipca Sąd doraźny c. i k. Komendy powiatowej w Miechowie uznał Albina Uracza z Józefowa, powiat Dąbrowa, Zygfryda Wiązka z Zagórza, powiat Dąbrowa i Władysława Półtoraka z Dąbrowy, winnymi zbrodni rabunku, ponieważ wspólnie dnia 7. lipca b. r. w Chobędzie, gmina Wierzchowisko, powiat Miechów, w pomieszkaniu wdowy Anastazyi Pawlik w zamiarze przywłaszczenia sobie cudzych rzeczy ruchomych, zagrozili rewolwerem obecnej tam wówczas 17. letniej służącej Katarzynie Marasek i wskutek tej groźby zrabowali 106 Rubli, jedną parę trzewików i męzkie ubranie.

Albina Uracza skazano na karę śmierci przez powieszenie i wykonano wyrok w Miechowie dnia 14. lipca 1917.

Zygfryda Wiązka skazano na 15. lat ciężkiego więzienia, a Władysława Półtoraka na 12. lat ciężkiego więzienia.

C. i k. Komendant powiatu:

ALOJZY GÖTTL m. p. Pułkownik

DRUKARNIA ZALZMANA I EDELISTA, WŁOSZCZOWA.